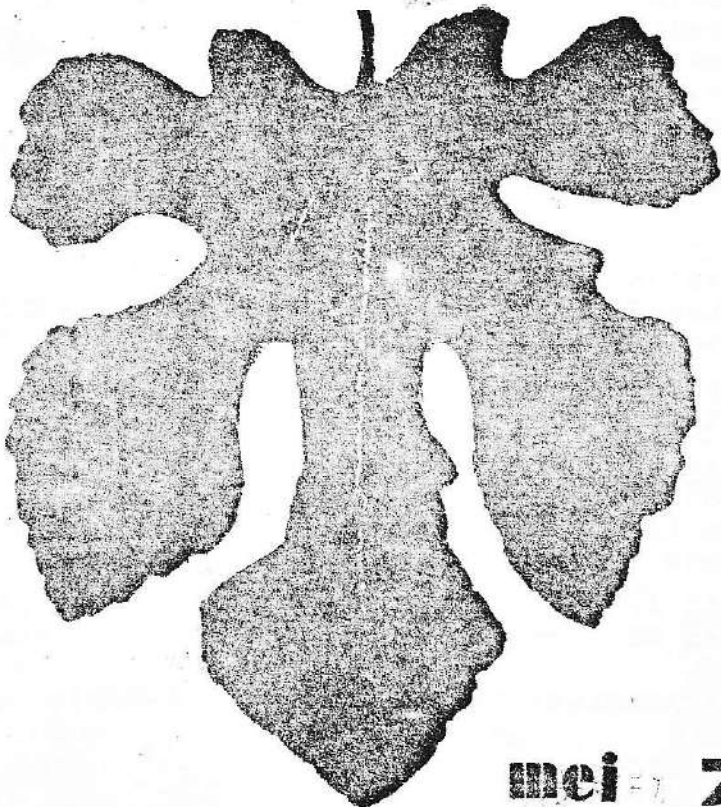

ouders en Homosexualiteit

Interviews Roermond

HET VOGELBLAD
maandblad van
apollon

soos voor jongen-jongen-meisje-meisje

mei 79

APOLLO SOOS VOOR JONGEN-JONGEN-MEISJE-MEISJE
VONDELWEG 20 POSTBUS 1490 ROTTERDAM

Apollo is een vereniging, die zich richt op jongeren, die zich nog maar pas bewust zijn van hun (homo)sexualiteit. De activiteiten van Apollo zijn er voor en door de leden, en bestaan uit opvang, bewustwording, vorming en actie. Apollo heeft iedere vrijdagavond soosavond. Iedere tweede vrijdag van de maand is er een vergadering voor alle leden op de sociëteit, waarop ieder zijn ideeën kwijt kan en waar ook de verschillende groepjes verslag doen. Na de vergadering is er disko.

Kontaktadressen van de verschillende groepen:

Bibliotheek: Ben Franken (209183).
Sociëteitsruimte: Rob Spros (128247).
Financiën: Peter Verbeet (515319).
Maandblad: Harrie Westbroek (807900).
Post, archief, ledenadministratie: Dirk Spaling
Sport: Theo Jansen (774830). (674930).
Publiciteit: Marjolein Gerritsen (207949).
Toneel: Ben Franken (209183).
Huisvesting: Michiel Eldering (674953).
Programma: Ben Franken (209183).
Introductie: Eric Bezemer (773192).
Flikkerfestival: Michiel Eldering (674953).
Maatschappelijk werk: Rosemary Majoor (673856).
Telefoonnummer sociëteit: 112 118.
Postgiro Apollo: 3335919.

Redactie: Dirk (674930), Ronald Ron
(01899-16324), Harrie (807900), Eric (187010),
Nico (620042), Thom (015-565624), Hans (141603),
Herman (01890-8211).

Kopij inleveren uiterlijk de tweede vrijdag van de maand bij een van de redactieleden of via postbus 1490.

Advertenties: Hans Houweling (141603).

-Beste Lezers-

In dit nummer kunnen jullie veel artikelen vinden over ouders en homosexualiteit, dit a.v.m. de oudermiddag die 12 mei a.s. bij het COC in de Coolsestraat gehouden zal worden. Meer hierover vindt je op de programma pagina van het Vijgeblad nr. 1. Over het algemeen waren de reacties over ons eerste Vijgeblad positief alleen klaagde iedereen over de leesbaarheid, die inderdaad te wensen over liet. We hopen dan ook dat dit nummer goed te lezen zal zijn; we doen in ieder geval ons best!

De thema-avond geloof en homosexualiteit is daachten wij wel succesvol geweest en als je om wat voor reden dan ook niet aanwezig kon zijn, dan is er een op de sociëteit een verslag van de avond, zodat je toch een idee kunt krijgen van hetgeen toen aan de orde is gekomen. Ook over de demonstratie in Roermond (Rose zaterdag) kun je in dit nummer heel wat lezen. We kunnen gerust zeggen dat deze demonstratie een enorm succes geworden is, reden te meer voor ons om dergelijke acties, ook in de toekomst, te blijven ondersteunen. Tot slot willen wij nogmaals

iedereen ertoe aansporen om jullie eigen Vijgeblad van copy te voorzien. In principe willen we in de toekomst uitkomen in de week na de maandvergadering, wat lukt ons op korte termijn niet meer omdat we op een wat ongelukkig moment begonnen zijn met de uitgave. Voorlopig kunnen we de copyinstelingsdatum van het volgende nummer opgeven: dit is 1 juni. Alleen al dus gaan schrijven!

In dit nummer o.a.:

Het bezoek, verhaal.
Verslag verg. 13/4/79.
Ouders en homosexualiteit.
Verslag Roermond.
Boekbespreking.
Rijpe vijgen.
Programma.

HET BEZOEK.

De bel ging. Ik liep naar de voordeur. Daar waren ze dan. Ik kan niet helpen te wensen dat dit weekeinde al voorbij was. Binnen een paar sekonden zou ik oog in oog staan met de knul die mij al mijn illusies, en al mijn fantasiën had ontnomen. Ik dwong me te lachen.

"Hallo mam, hoe is het?" André gaf me een zoen op mijn wang. Door het prikken merkte ik pas op dat hij een snor had gekregen.

"Dag mevrouw, ik ben Frank". Ik kreeg een hand van hem. Zijn ogen stonden vrolijk. Hij zag er helemaal wel fris uit, zijn kleding was modieus, maar toch ook niet verwijfd. Ik ging ze voor naar de kamer en vroeg of ze thee wilden. Dat wilden ze wel.

"Hoe drink jij het, Frank?". Ik vond zijn naam irritant. Mijn man heette Frans; dat leek te veel op elkaar.

"Gewoon met suiker".

"Hoeveel schepjes?".

"Twee alstublieft".

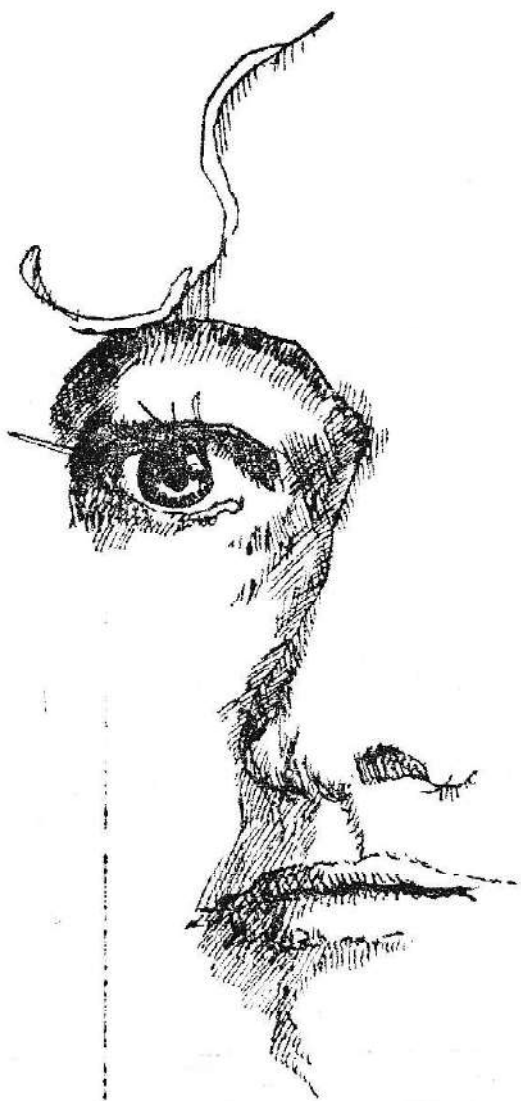
Ik kon me nog zo goed herinneren dat ik voor het eerst bij mijn mans ouders thuis kwam. Doodeng vond ik het. Zou Frank zich nu ook zo onzeker voelen? Nog meer misschien. De situatie lag nu nog moeilijker. Ik zette de kopjes neer en lachte maar weer eens.

"Wat doe jij zo, Frank?". André had het me allang verteld.

"Ik studeer agologie".

"Ik zou niet weten wat dat inhield".

"Ik eigenlijk ook nog steeds niet" lachte hij spontaan. Er viel een stilte. André deed koortsachtig zijn best om de konversatie te heropenen. Hij faalde. Het bleef stil, ondanks gesproken woorden. Ik dacht even dat dit een typisch voorspel werd van wat het hele weekeinde zou komen. Drie mensen, drie werelden. Ik moest een brug leggen, al was het maar een regenboog, doorzichtig en te kleurig, geforceerd: "Wanneer gaan

„Jullie samenwonen?“.

„Je schrokken. Dit hadden ze niet verwacht. Ikzelf trouwens ook niet. Ik had uitgesproken dat, waaraan ik zelf ook maar nooit had durven denken. Mijn zoon ging zijn leven delen met een andere man; geen schoondochter, geen lieve knuffeltjes van kinderen, geen zekerheid.“

„Waarschijnlijk volgende maand, we hebben al een meisje in Gouda“, antwoordde mijn zoons vriend. André keek me aan, ik kende die blik. Ik kende hem, ik hield van hem. Waarom werd ik ineens zo emotioneel? Dit was niet het moment om me te laten gaan. Dwaze vrouw die ik was. Al mijn illusies en fantasiën over de toekomst van mijn kind waren gebaseerd op louter egoïsme. Had ik mezelf al niet zien winkelen met een meisje? Een meisje dat mijn schoondochter was. Had ik mezelf al niet kleertjes zien breien voor peuters, die nooit zouden komen? Al mijn dromen lagen geworteld in de angst voor mijn eigen eenzaamheid. Ik had André willen gebruiken, zij het dan wel op een onschuldige manier. Toch schaamde ik me ervoor. Opeens bang datze mijn waterige ogen zouden bemerken, liep ik naar de kast en zei met een ietwat trillende stem: „Hier moet ik nog zo'n schattig antiek servies van oma hebben staan“.

Herman Kaal.

Dr. Rob Tielman sprak in het programma "De tweede wereldoorlog en z'n vervolgen" op 18 april over de vervolging van de homoseksuelen. Als je iets meer over je eigen geschiedenis wilt weten, kun je door overmaking van f5,- op giro nr. 1422 t.n.v. NGS, Hilversum, onder vermelding van "Gastcollege 2^e wereldoorlog", een brochure bekomen, waarin de volledige tekst vervat is. Wel snel zijn, anders is het op.

Verslag van de maandvergadering van 13 april 1979

Financiën:

De begroting voor 1979 is begin april ingediend en alle financiële bescheiden betreffende 1978 zijn ter accountcontrole aangeboden bij de afd. jeugdzaken van het stadhuis. De contributiestroom komt redelijk op gang maar nog lang niet iedereen heeft betaald. Als jij nog niet betaald hebt doe dat dan alsnog; de contributieregeling kun je vinden in het vorige Vijgeblad.

Huisvesting:

Gesprek gehad met COC R'dam, resultaten:

Geen concrete resultaten voor wat betreft de huisvesting, COC gaat eerst praten met stichting West en neemt daarna weer contact op met Apollo.

De eventuele huisvesting bij het urefcentrum is van de baan; nieuwe mogelijkheden bij het urefcentrum zijn pas in september 1981 bekend. Er is ondertussen een nieuw alternatief op de Claes de Vrieslaan, in principe op za terdagavond, op vrijdag was de ruimte al bezet; deze mogelijkheid wordt nader onderzocht.

Bibliotheek:

Heeft nu een kaartstelsel en sinds 20-4 kun je boeken lenen. Er zal zo nu en dan gezorgd worden voor een boekbespreking in het maandblad en er zullen leesgroepen worden opgezet bij voldoende belangstelling. We gaan buitenlandse tijdschriften aanschaffen die voorlopig niet uitgeleend worden, maar ter inzage zullen liggen op de sociëteit.

-losse verkoop van bladen en tijdschriften op de sociëteit
-er wordt een lijst samengesteld van boekhandels die goede literatuur hebben over homosexualiteit

-het idee is opgevat om buitenlandse zusterorganisaties aan te schrijven om programma's etc. uit te wisselen.

- op de begroting is Hfl.400,- opgevoerd voor de bibliotheek; deze zal gelijkmatig verdeeld worden over tijdschriften en boekenaankopen (Hfl.200,- resp. dus).

Flipofes 1980:

Hiervoor is een commissie samengesteld (niet van Apollo-leden) en deze commissie heeft nog een tekort aan homofiele leden

Als je belangstelling hebt kun je dit melden aan het bestuur.

Publiciteit:

Als je (informatie)boekjes tegenkomt waarin Apollo niet vermeld is ,maar er wel in behoort te staan kun je dit bij Marjolein Gerritsen melden.

Thema-avond:

In principe wordt de eerstvolgende thema-avond op 15 juni gehouden met de politie/over de politie. Als je wilt meehel- pen aan het organiseren van deze avond moet je even contact op-nemen met: Dirk Spaling, Ron van Leen, Sjaak de Haas of Ben Franken.

Filmavond:

Op 18 mei hebben we een filmavond met de film: "Pourquoi Pas?" zie de aankondiging elders in dit nummer.

Vormingsweekend:

In okt/nov. willen we een vormingsweekend houden voor Apollo leden. Er is een voorbereidingscommissie die bestaat uit: Marina Willems, Michiel Corevaar en Guus.

Sport en recreatie:

deze werkgroep is met een 6 tal ideeën gekomen:

1: fietstocht

2: weekend in een recreatiepark van Sporthuis Centrum

3: dagje uit naar België.

4: het maken van een strandwandeling

5: naaktzwemmen op woensdagavond

6: het samenstellen van een voetbalteam om tegen het COC te gaan voetballen.

Tot zover het verslag van de vorige vergadering; de volgende maandvergadering is op 11 mei en begint om 19.30 uur. Vooraf wordt er gezamenlijk gegeten en als je mee wilt eten kun je dat opgeven aan de bar.

VOORLICHTING OVER FLIKKERS ?

MAAR DAN WEL DOOR FLIKKERS!

Demonstreren en protesteren omdat homoseksuelen worden achtergesteld is een prima zaak. Je toevlucht zoeken in je eigen flikkerclub is veilig en begrijpelijk. Maar veel veranderen we er niet mee, als we niet ook gelijktijdig de mensen informeren over homoseksualiteit, als we ze niet ook duidelijk maken dat veel ideeën over homoseksualiteit niets anders zijn dan vooroordelen voortkomend uit onwetendheid.

Daarom is voorlichting voor ons een "levenszaak".

Apollo en de KWIB-COC werken al jaren samen in de werkgroep-voorlichting. De werkgroep bestaat uit 10 actieve voorlichters, waarvan 2 Apollomensen waren er een jaar geleden nog 6! De veilig voor alle activiteiten. Je komen op scholen, VOS-cursussen, vormingsgeschole, sociale academie, vrouwenorganisaties, politiecurcussen, MBO-part-time opleidingen, etc. etc. In de maanden jan/mrt. vinden er 28 voorlichtingen! De ervaringen hierbij zijn over het algemeen zeer verhelderend voor de algemene situatie met betrekking tot de kennis van en de acceptatie van homoseksualiteit, maar ook tot de wijze van denken over liefde, relatie, seksualiteit en over wat hoort en niet hoort.

Er ligt een dankbare taak voor mensen die over sex kunnen praten, zichzelf een beetje kwetsbaar durven opstellen en overtuigd zijn van de noodzaak tot EMANCIPATIE= vrijmaking van opgelegde, ons niet passende normen.

Al voorlichtende bevecht je ook je eigen emancipatie. Heel heilzaam. Je wordt niet zo maar voor de leeuwen gegooid; meestal gaan we met z'n tweeën. Bovendien bestaat de mogelijkheid tot "echte" trainingen.

Kom eens op een voorlichtingsvergadering (26 april of 23 mei in de COC-vergaderruimte, Coolsestraat 94a, 's avonds 8.00 uur) of neem contact op met Rob Hoek (tel. 125578) of Wim Boender (tel. 732141)

werkgroep voorlichting
henk busink

Hoe vertel ik het mijn ouders?

"Ma, ik moet je wat vertellen".

Dit is waarschijnlijk een standaard-openingszin voor mensen, die eindelijk na heel veel angstig geaarzel-besloten hebben om hun ouders te vertellen, dat ze homofiel zijn.

Waarom beginnen de meesten toch met moeder en niet met vader? Omdat kinderen in de meeste gezinnen meer met moeder over zichzelf praten dan met vader? Waarschijnlijk is dat zo, moeder bemoeit zich nog altijd meer met de kinderen dan vader, ondanks de emancipatiegolf van de laatste jaren. Of is het, omdat je eerder geneigd bent om over persoonlijke dingen en relaties met vrouwen te spreken dan met mannen? Nog steeds brengt de rolverdeling met zich mee, dat mannen meer op activiteiten en carrière-zaken zijn gericht en vrouwen meer op het huwelijk en het verzorgen van kinderen, m.a.w. op relaties.

Wat leest Jantje, als hij 12 is? „Pis Pandoor bij de Koppensnellers in Afrika": avontuur, actie, doen en wat leest Marietje op die leeftijd: „Hoe Annke het geluk vond". Nika geen actie, niet naar Afrika, maar naar de jongen om de hoek. Liefde en strake de pannen op tafel, daar gaat het over. Van kindsbeen af leren vrouwen meer na te denken over zichzelf en hun relaties. Daarom is 't- denk ik- makkelijker om over dat soort onderwerpen met hen te praten dan met mannen. Dat heb ik dan ook altijd gedaan. Met mannen of jongens daarover praten is iets, dat ik me de laatste jaren echt heb moeten aanleren.

Makkt het feit, dat moeder zelf op mannen verliefd wordt en vader niet, het makkelijker om bij haar te beginnen? Volgens mij wel. Misschien voelt ze zich op een andere manier aangetrokken tot mannen, misschien op dezelfde manier, in ieder geval herkent ze het gevoel van erotische aantrekkingskracht van mannen. Vader kent dat niet of veel minder uitgesproken. Met hem heb je dus wat dat betreft minder gemeen, hetgeen het praten met hem iets moeilijker maakt. Ik ben dan ook benieuwd of lesbische meisjes het praten met vader over hun gevoelens voor meisjes juist makkelijker vinden dan met moeder.

De aanloop tot het vertellen, dat je homofiel bent, lijkt nog het meest op het lanceren van een bom. Uitstellen en aftellen geblazen. Destijds heb ik het zelf heel lang uitgesteld en de excuses, die je daarvoor verzint: Laat ik maar even wachten, eerst maar dat examen doen, dat geeft al spanning genoeg; vader heeft het nu zo druk op de zaak, die heeft al genoeg aan zijn hoofd; vandaag heb ik hoofdpijn, morgen maar! Eerst stelde ik het maanden uit, toen weken, dagen en op 't laatste zelfs seconden, totdat ik het eindelijk over mijn lippen perste: „Ma, ik moet je wat vertellen!“ De lancering was begonnen: „Ma, ik word verliefd op jongens en - ik weet, dat het moeilijk te begrijpen is- maar ik voel me helemaal geen jongen en eigenlijk ben ik vaak depressief en is dat vrolijke gezicht maar schijn.“ De emmer was leeg, ziezo. Want ik vertelde niet 1 ding over mezelf, maar gelijk een heleboel, wat ik tot dan toe voor mezelf gehouden had. Als je dat doet, haal je de grond onder de voeten van je ouders weg. Het beeld, dat ze van hun zoon hebben, wordt met 1 klap kapotgemaakt.

Wat denken ouders op zo'n moment?

Dingen als: Een huwelijk voor mijn zoon, geen kleinkinderen voor ons, een verhouding jongen-jongen of meisje-meisje, hoe moet ik me dat voorstellen? Wat zal de familie zeggen? Wie zal er later voor hem zorgen, als hij ziek is (denkt moeder vanuit haar verzorgingsrol). Zal hij nog makkelijk een baan vinden (denkt vader vanuit zijn typische mannenrol). Zal hij later niet eenzaam worden.

Naast de typische zorgen, die ze zich als ouders maken, hebben de meeste ouders n.l. last van de algemene vooroordelen t.o.v. homofilie. Ze voelen misschien een afkeer t.o.v. homo's, die ze nu ineens moeten overwinnen, omdat hun eigen zoon ermee aankomt.

Ze vragen zich af, wat ze fout gedaan hebben (in dit stadium zien ze homofilie nog als iets fouts). En vooral: Hoe komt 't, dat we dit allemaal nooit vermoed hebben. Een heel stuk van de ontwikkeling van hun kind blijken ze gemist te hebben, omdat hun kind dit eerst zelf moest verwerken. En nu moeten zij alles verwerken. Meestal lukt dat ook wel, na korte of lange tijd. Sommige ouders raken echter zo van slag, dat ze ontoerekeningsvatbaar reageren: Zoonlief wordt ter genezing

naar de pastoor of dokter gestuurd („Jan's hormonen werken vast verkeerd, misschien zijn er pillen voor". Of: „Het is maar een grill, een goed gesprek leest alles wel op"). Ik heb eens een jongen gekend, wiens vader als volgt reageerde: „Ben je homofiel? Als je maar met je poten van je broers afblijft". Deze man dacht bij het woord homoseksualiteit blijkbaar aan een ononderbroken reeks seksuele uitpattingen, waarvoor zelfs opa nog niet veilig zou zijn.

Gelukkig reageren de meeste ouders beter.

En hoe voel je je, als je 't verteld hebt?

Eerst schuldig, want je hebt je ouders teleurgesteld, verdriet bezorgd. De dag, nadat ik het verteld had, kocht ik dan ook een bos bloemen voor mijn moeder, echt met het gevoel iets goed te moeten maken. Maar daarna zo opgelucht: Nu kennen ze me pas echt, dingen verbergen hoeft niet meer.

Al met al blijft dat vertellen aan ouders of kennissen erg moeilijk. Eigenlijk moest je iedereen een kaartje kunnen sturen, zoals anderen geboortekaartjes e.d. sturen:

Hierbij laat ik u weten, dat ik homofiel ben. U hoeft mij dus niet meer te vragen, of ik nog geen meisje heb. Receptie donderdag a.s. op Apollo, Vondelweg 20.

Ouders en Homosexualiteit. Ron.

Een probleem met vele kanten en voor een groot aantal mensen één van de grootste problemen, totdat al dan niet na gesprekken met kennissen, vrienden of een broer of zus het grote woord er uit is: " MA IK BEN HOMOFIEL ".

De reacties zijn velerlei van grote woedeuitbarstingen tot " maar wat geeft dat".

Hieronder nu het verhaal van één van onze Apolloeders (26j.);

Het verhaal gaat terug tot de prille jeugd op de middelbare school 14 - 15 jaar - geen broers of zusters - enigszins conservatieve ouders - geen voorlichting - wel behoefte tot lichamelijke contacten.

Allerlei jongere jongetjes gingen graag met je mee jij had een mooie nieuwe fiets en zij waren bereid om aan je eisen te voldoen als zij daarop mochten rijden.

Van 25 tot 26 jaar leed ik buiten de vakantie op erg rustig en was ik erg actief in een jongerensociëteit, waardoor ik in een besloten milieu rond bleef hangen en weinig van het werkelijke leven zag.

Op een gegeven moment kom ik (hoe weet ik niet meer) in aanraking met Apollo en enkele discotheken.

Fril en behoorlijk onbedorven - continue het probleem van thuis wonen en zodoende steeds 6 nachts weer naar huis.

Net zoals nu had ik toen mijn uiterlijk en lichaamsbouw mee, dus aan aandacht e.d. ontbrak het mij niet, ik heb me wat gratis weggedronken in allerlei discotheken.

Apollo was toen een verschrikking meestentijds zaten er 5 à 10 mensen (niet de allermooisten) aan de bar heel moeilijk te praten. Wij hadden dan ook de naam van studentensoos en zolang er slechts enkele bezoekers kwamen bleef het stil en verlaten.

Persoonlijk zag ik meer in het op bezoek gaan bij allerlei kennissen en vrienden, wat nogal problemen gaf omdat ik wel weg mocht gaan als ik maar zei waar naartoe: smoesjes van studentenfeestjes en samen studeren kwamen vaak voor.

Totdat op de avond van mijn 22e verjaardag (ik zat achter mijn bureau op mijn kamer) ik mijn moeder binnen riep en zei: „ ik ben H O M O F I E L ”, dit zeg ik omdat al dat liegen waar ik uithang ook geen zin heeft. Mijn moeder zei toen, dat moet je je vader dan ook maar vertellen. Hij reageerde als volgt: „ Daar kun je ook niets aan doen”, voor mij was dat een erg open reactie, hoewel later en eigenlijk tot heden weinig open gesprekken hierover hebben plaatsgevonden, omdat men een heleboel niet begrijpt van de verschillende homolecturen, hiermee bedoel ik A) Stations en parken

B) Discotheken e.d.

C) Sociëteiten e.d. Apollo, MIG, DWH, COC.

D) Samenlevingsverbanden al dan niet in het openbaar.

die allen hun eigen kenmerken hebben en het naar buiten treden van de excentrieke homovormen (travestie - optocht Roermond - zeer vrouwelijk gedragende mannen).

Biologische Ouders en homoze. (6): "

Na een goed half jaar ben ik bij mijn vriendin gaan inwonen. Een paar maanden later heb ik m'n ouders alles verteld. Op een wat ongelukkig moment: vlak voor kerstmis. M'n vader oageerde naar mij toe nauwelijks. De eerste reactie van m'n moeder was: 'nu krijgen we van jou geen kleinkinderen'. Dan: 'de mensen zullen nu medelijden met me krijgen en dat vind ik verschrikkelijk'. Het trof me, dat aan mijn kant van de zaak geen aandacht opgeven werd. M'n ouders vonden dat ik het beter had kunnen verzwijgen, dan had ik hun verdriet bespaard. Ik had juist na al die jaren willen laten zien wie ik ben, niet alleen omdat ik vond dat ze daar recht op hebben, maar omdat ik een beter contact met ze wilde krijgen. De eerste tijden wilde mijn moeder maar niet geloven in de echtheid van mijn homoseksualiteit. Mijn vader vind dat ik me er niet teveel in moet vastbijten. Ik weet niet hoe ze er nu precies tegenoverstaan, ze hebben het er in elk geval moeilijk mee, jammer genoeg weigeren ze er iets over te lezen. Volgens mij kunnen mijn ouders er niet omheen, dat ik nu gelukkig ben. Een paar keer per jaar gaat mijn vriendin mee naar huis: m'n ouders kunnen het met haar als persoon goed vinden. Het is wel een nadrukkelijk verzoek, dat we in hun woonplaats niets laten merken, ons neutraal gedragen. Mijn broers' reactie was volkomen positief. Van de familie weten een tante en een oom het, zij reageerden naar ons toe positief: ik weet nog, dat ik naar de bruiloft van m'n nichtje ging, samen met m'n vriendin. Mijn tante zei: 'ij bent dus Alma's vriendin' en gaf haar een dubbele klapzoen. Als ik een brief van mijn tante krijg staan er ook altijd de groeten aan haar in. Met de rest van de familie heb ik zo weinig contact, dat ik het niet nodig vind om iets te vertellen. Ik woon bijna vier jaar samen met mijn vriendin. Door omstandigheden is het zo gelopen dat we nu naast onze relatie ieder nog een relatie met een meisje hebben. Dat vormt geen bedreiging voor onze verhouding. Het is langzaam gegroeid. Mijn, hoe moet ik haar noemen, andere kameraad vindt het prettig dat ik samenwoon, maar zelf zou ze het niet willen, wil ze alleen wonen. Ik voel me helemaal niet in tweeën gesplitst of zo. We zijn volkomen open met elkaar. Er is niemand jaloers. Het is echt niet zo van: ha leuk, maar raak doen. Ik denk er niet luchtig over, ik voel me sterk verantwoordelijk. Ze betekenen allebei veel voor me. Ik HOU van allebei.

KRO-program over homofilie door directeur verboden

Door een ander redacteur en
VVD-vertegenwoordiger, 25 april -
KRO-radiodirecteur Ben
Ernst heeft maandag de re-
den van de afwijzing van het
programma over homofilie uit
te zetten.

Volgens de persdienst van
de KRO "is het probleem niet
zo wettelijk van aard". Omdat zo-
wel de directie verantwoordel-
ijke afzet van de afdeling in-
formatie, Harry Houtenburg,
als programmanipulator Gerard
van den Broek met eenzelfde was
te handelen met het programma om
het programma van tevoren te
beoordelen en dat, aldus de
persdienst, voor een afwijking.
Dat laatste is voor de ma-
nagers van het betrokken pro-
gramma anders duidelijk.

Het was al eenmalig bij be-
kend, dat we een uitspraak
zouden maken over homofi-
lie, aldus de redactie van De
Leger des Heeren. Het laatste deel van
voorbereiding om mensen
voor de microfoon aan het
programma te krijgen. Tijdelijk
hebben we in Amsterdam een
essigene gevonden, van wie
zouwd de man als de vrouw
homofiel is. Het gesprek met
beiden heeft een interessant
programma opgeleverd."

Volgens de redactie berust
de verantwoordelijkheid van
een organisatie op de man-
verschillen, maar op de manier
van de KRO-beheerders om
"te veel aandacht aan homo-
filie te besteden en daarmee
relaties te verliezen die werk-
zaam, dat de KRO programma
voor dit verslag juist maakt.

zou zo wel....

Simonis: Natuurlijk, je
windt je te veel op.

Tijssen: Het wordt me ook alle-
maal te veel. En nou die
verklaring van Ernst en nog
bovenop. Die man stelt zich
zo oncollegiaal op tegenover
ons.

S: Ja, daar keek ik ook van op.
Heet je wat ik even dacht?

Dat Ernst zelf ook zo was.

G: Nou dat geloof ik niet. Ik
heb tenminste nooit iets in
die richting opgemerkt. Hij
keek me ook nooit op een
speciaal geïnteresseerde ma-
nier aan, als je begrijpt
wat ik bedoel. Trouwens, je
moet nooit direkt het slecht-
ste van een mens denken, dat
is onchristelijk.

S: Die ze t gelijk, ik ging even

'Homofilie geen reden tot ontslag'

DEN HAAG - De VVD vindt
de homofiele geaardheid van de
heer Van Agt en diens gewoonte
om een oorring te dragen niet
schadelijk bij de uitoefening
van zijn beroep, en zeker geen
reden tot ontslag.

Dat stellen de liberale Tweede
Kamerleden Kappeyne van de
Coppello en Nijpels in schritte-
lijke vragen aan staatssecretaris
Veder-Smit van Volksgezond-
heid en minister Aibeda van So-
ciale Zaken.

THE RAPPORT VOOR DE GEZONDE HOMO

Nieuws van Masters & Johnson

Homoseksuelen zijn gezonde mensen. Schamelijk reageren zij op dezelfde manier als heteroseksuelen. Begeleid door veel lam lam in de pers heeft het bekende onderzoeker-echtbaar William Masters en Virginia Johnson wereldkundig gemaakt dat zij deze stelling nu ook wetenschappelijk kunnen ondersteunen. Zij bestudeerden daartoe 175 homoseksuelen in hun laboratorium. Het voordeel van hun boek Homosexuality in perspective in de boekhandel lag, waren de uitkomsten van hun onderzoek "talk of the town".

door Maarten Huygen

Door de grootscheepse lancering van het nieuwe werk van Masters & Johnson, bleef het tegelijkertijd bij Simon and Schuster uitgekomen Gay Report een beetje in de schaduw. Dit boek, een soort Hiterapport voor homoseksuelen, is geschreven door Karla Jay en Allan Young, twee bekende en zeer actieve "gays". Hun

onderzoek heeft geen wetenschappelijke pretenties. Het is een samenvatting van vragenlijsten te kust en te keur rondgedoeld bij homofielenbars en boekwinkels. Hun boek bevat vooral intieme verklaringen over de erotische gevoelens van homoseksuelen.

Homo's staan sterk in de belangstelling. De grote gay-beweging, nauwelijks tien jaar oud, heeft belangrijke politieke invloed gekregen. In Washington gaven ze de doorslag voor de verkiezing van de huidige zwarte burgemeester Marion Barry. Als een beroemd onderzoekersteam als Masters en Johnson met vijf bestsellers op hun naam zich er dus mee gaat bemoeien geeft dat een extra prikkel voor discussie. De gevoelens zijn gemengd. Eindelijk hebben psychiatrische grootheden officieel gezegd wat wij allang wisten, verzuicht een feministe. Het wachten is nog op de gezondheidsverklaring voor Portoricanen en Mexicanen. Nu homoseksuelen gezond zijn, mogen ze eindelijk ook in seksuele therapie. Een recht dat Masters en Johnson hen uitdrukkelijk toeken-

nen. Voorheen probeerde de therapeut seksuele problemen aan de seksuele gerichtheid op te hangen. Oplossing van het probleem betekende dan dat de homo zou moeten veranderen in een hetero. Dat hoeft nu niet meer.

Revolutionair zijn de resultaten van het onderzoeksdoo niet. Homokringen hechten alleen waarde aan de herhaling van een bekend feit. Evenmin baanbrekend is de claim van Masters en Johnson dat ze een therapie hebben om homo's in hetero's te veranderen. Slechts 35 procent faalt volgens hun zeggen.

Dit verwekt grote ergernis onder de homogemeenschap. Conversie noemen ze de verandering in hetero. Voor 2500 dollar kun je je twee weken in hun laboratorium terugtrekken om te "bekeren", Masters en Johnson hebben hun methode uit ervaring met heteroseksuelen ontwikkeld. Ze stellen zich beschikbaar en spreken geen waarde-oordeel uit. Na twee intensieve weken training met een partner volgt er een tweejaarlijkse periode van regelmatig terugkeren.

Homo die hetero wil worden, gaat door een uitgebreide testprocedure. Om de kans op slagen te vergroten hebben M en J strenge voorwaarden aan de patiënt gesteld. Als een homo van een hetero houdt, of zich in zijn huwelijk geremd voelt komt hij in aanmerking. De therapeut toetst dan of hij het werkelijk meent. Ook sociale druk van buitenaf is een geldige reden voor conversie. Als de patiënt zijn carrière dreigt te missen, mag hij in therapie, mits hij maar snel genoeg naar de therapeut loopt.

Stelt hij de gang naar het laboratorium drie maanden uit, dan geloven de onderzoekers hem niet meer.

Hoe sterk de homo's ook vertrouwen op de neutraliteit van Masters en Johnson, dit gaat hen toch te ver. Bijna niemand van hen geloofd in conversie. Wat dat betreft heeft de psychiatrie heel wat op haar kerfstok. In het verleden zijn talloze studies verschenen om homoseksuelen te "genezen" van hun "kwaal". Chirurgische ingrepen als castratie waren geen uitzondering. Andere dokters probeerden het met bestraling van de Thymusklier of met toediening van hormonen.

„Als Oscar Wilde nog in leven was", riep er een uit „en als hij bereid was om mee te werken aan de opheffing van zijn klierproblemen dan had er heel wat meer gedaan kunnen worden voor dit dwalende genie". Modernere lieden probeerden het met elektroshocks met als gevolg dat de patiënt zijn identiteit verloor en de hem resterende levensdagen in klinieken sleet waar wetjassen hem nauwkeurig in de gaten hielden. Een nog recentere vinding was een gespreksgrdepje à la weightwatchers.

Het werd een succes. Iedereen bleef homofiel. „Psychiaters verdienen alleen aan ziekte. Ze geven niet gauw toe dat je gezond bent", aldus Karla Jay. Nog maar zes jaar geleden werd homoseksualiteit bij The American Psychiatry Association van de lijst van afwijkingen

Argwaan

Om dit zwarte verleden koesteren de meeste exponenten van de gay-gemeenschap argwaan tegen pogingen om te veranderen. Zelfs al gaat het om de vrijwillige en milde therapie van Masters en Johnson. „Ik vind het immoreel en onethisch en tegen de identiteit van het individu om hem te helpen aan sociale druk van buiten toe te geven. Een homo moet zich verzetten tegen de maatschappij die hem veroor-

deelt", roept dr. Kimmony. Hij runt een dag- en nachtinformatiedienst voor homo's.

Karla Jay: „Volgens mij is dat begrip van conversie verouderd. Het stamt van ver voor de jaren '60. Na die tijd heeft zich een sterke homobeweging ontwikkeld. Ik heb studie gemaakt van vijfduizend homo's. Er was geen lesbienne die een "heteropil" zou willen innen als dat kon. Van de mannen wilde maar zes procent veranderen.

„Die staan natuurlijk meer onder druk. Vrouwen hebben minder te verliezen. Mannen genieten privileges van carrière, macht. Maar veranderen van gerichtheid is belachelijk. Even belachelijk als negers die witte zelf op hun huid smeren of de kroes uit hun haar halen. Natuurlijk zal iemand die 2500 dollar betaald heeft niet gauw toegeven dat hij gefept is. Daarom zou ik best een onafhankelijk onderzoek willen in het lage misluktingspercentage.

80 12-4-1977

Demonstratie van homofielen mag

Verzoek tot schorsing afgewezen

DEN HAAG (ANP) -
De Raad van State heeft
gisteren een verzoek tot
schorsing van een de-
monstratie van homofie-
len tegen de bisschoppen

**Gijsen en Simonis afge-
wezen.**

Drie Limburgse rooms-katholieken, die achter het beleid van de Roermondse bisschop Gijsen staan, hadden de demonstratie verboden willen zien omdat zij die "onkerkelijk" vinden. De homofielen willen zaterdag in Roermond demonstreren tegen de uitspraken van Gijsen en Simonis, waarin zij homoseksualiteit afwijzen.

Mr. J. van der Hoeven, voorzitter van de afdeling administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen (Arob) van de Raad van State, wees het verzoek gisteren af. Hij wees erop dat de er in ons land vrijheid van meningsuiting en recht van demonstratie bestaan.

De actiegroep "Roze Zaterdag", samengesteld uit leden van het COC, de Vereniging tot integratie van homoseksualiteit in de samenleving, zal zaterdag bisschop Gijsen een petitie aanbieden. Gijsen heeft laten weten daarmee akkoord te gaan.

Het COC in Rotterdam zal de komende dagen bij alle r.k. kerken in het bisdom Rotterdam pamfletten uitdelen.

Geknipt voor u

VN
31/3/74

Pijpen

Hij zegt bij voorbeeld niet, zoals enkele pastores in het rapport van de groep Kerk en Homoseksualiteit, dat homoseksualiteit een "tweede, volwaardige aard naast heteroseksualiteit" is, of het huwelijk een "toevlucht in onze cultuurkring gekozen kanaal om de seksualiteit te kunnen kanaliseren". De Bredase bisschop valt het huwelijk als hoogst na te streven vorm van seksualiteit niet af, hij laat de Openbaring niet dansen naar het pijpen van de aardse werkelijkheid.

(Elsevier)

Mmmm,
dat is lekker!

MOEDERS SCHRIJVEN

Ik heb een probleem. Ik ben veertig jaar oud, moeder van twee kinderen: een zoon van dertien en een dochter van achttien. Mijn man en ik hebben onze kinderen zo goed mogelijk proberen voor te lichten door hun steeds uitvoerig antwoord te geven. Ook vragen over homoseksualiteit, zelfbeprediging, enzovoorts, zijn wij niet uit de weg gegaan, hoewel wij daar zelf wel eens moeite mee hadden. Hoeveel moeite we er, eigenlijk mee hadden en hebben is nu wel gebleken: de vorige week kwam onze dochter ons vertellen dat ze een vriendin heeft. Een vriendin waar ze seksuele omgang mee heeft en waarmee ze wil gaan samenleven.

Wij kennen het meisje wel en mogen haar graag. Ze is wat ouder dan Inge, 21 jaar oud en goed ontwikkeld. Ik schrok ontzettend, maar heb me nog net in de hand kunnen houden. Ik kon het nog net opbrongen om te zeggen: "Je bent nog zo jong, we hadden graag dat je eerst je opleiding (kleuterleidster) afmaakte".

Maar mijn man was er helemaal kapot van. Hij ligt er 's nachts van wakker en eigenlijk wil hij Inge verbieden "dat mens" ooit nog te zien. Hij wil dat ik met Inge ga praten om haar ervan te overtuigen dat ze doodongelukkig zal worden. Mijn man wil haar desnoods naar een psychiater sturen, omdat hij vindt dat ze niet normaal is op het moment.

"Hoe is het nou mogelijk", zegt hij maar steeds, "wij zijn toch heel gewone, gezonde mensen, hoe komt onze dochter dan zo?"

Ik doe mijn best hem ervan te overtuigen dat het niets met gezond of ongezond zijn te maken heeft, maar met gelukkig of niet-gelukkig. Maar ik heb het er zelf ook wel moeilijk mee.

Inge begrijpt helemaal niets van onze reactie en ze is de laatste dagen heel stil en in zichzelf gekeerd. Ze heeft natuurlijk altijd gedacht dat wij homoseksualiteit hadden aanvaard in theorie en praktijk.

Wat moeten wij doen? Wij willen haar niet verliezen.

(brief uit Mense van Nu, juni '74)

LANGS DE KANT

Indrukken van en commentaar op de demonstratie in Roermond, aan de hand van gesprekken met toeschouwers.

- Wat vindt u van deze demonstratie?
- Een meisje:- Nou ik vind het onzin. Dit heeft niets met homofielen te maken. Weet u, echte homofielen zullen er niet zo mee te koop lopen.
- Ik kan u verzekeren dat dit allemaal echte homofielen zijn, die heel duidelijk voor hun homoseksualiteit uit willen komen.
- O ja???

En op dat verbaasde "O ja?" kan alleen maar geantwoord worden met een volmondig: "Nou en of!" Want we waren er met zeker 4000, daar in Roermond. 4000 Zelfbewuste flikkers, die het eindelijk niet meer nemen dat anderen vertellen wat hoort, wat goed is en hoe je je moet gedragen. Roermond was daarom niet alleen een demonstratie tegen Gijsen en Simonis en ook niet alleen tegen de in tolerantie verpakte schijnheiligheid van Willebrands en Ernst, maar tegen die hele hetero-samenleving, die zich in al haar voorschriften, regels en vooroordelen met onderdrukkend geweld aan ons presenteert.

Langs de kant stonden duizenden mensen: Roermond was uitgelopen om het allemaal eens goed te bekijken. En om zich een oordeel te vormen.

En dat oordeel kwam er:

- Een man: - Ik heb er respect voor dat ze het durven en dat in die grote getalen. Ik had dat niet verwacht. Ik wist niet dat er zoveel homo's waren. Maar ik vind het wel goed dat ze deze gelegenheid aanpakken om er voor uit te komen.

Een meisje:- Ja, in principe heb ik niets tegen homo-

seksualiteit maar ik vind wel dat ze toch niet zo moeten doen. Ze roepen "Gijsen flikker op", zo iets kun je als homofiel toch niet zeggen.

- Een vrouw: - Zo'n demonstratie is onzin, dat hoeft niet, het komt toch allemaal wel in orde.
- Kent u de uitspraken van de bisschop?
 - Ja, die ken ik heel goed.
 - En wat vindt u daarvan?
 - Ja, dat moet iedereen voor zijn eigen geweten beslissen.
 - Maar Gijsen laat je niet beslissen. Hij zegt
..... wat goed en slecht is
 - Hij zegt zoveel, zo zwaar moet je dat niet nemen, maar dat demonstreren heeft geen zin

- Een man: - Ik vind het wel goed dat al die homo's zo de straat op gaan. Ze komen er voor uit, dat is altijd goed want je staat toch ergens voor

Precies, je staat ergens voor en dat is op zich al genoeg om aan zo'n demonstratie mee te doen. Maar er is meer. Het wordt tijd dat iedereen er zich van bewust wordt dat er honderdduizenden flikkers zijn. En dat bereik je niet door je stil te houden en te doen alsof je er niet echt bent. Daarom zullen we ons recht opeisen en ons gedragen zoals wij dat fijn en goed vinden en we zullen zelf wel bepalen wat 'normaal' is. En dat kan wel eens heel wat verschillen van alle voorgeschreven hetero-regels.

Ja, en dan die bisschop. Ook bij veel Limburgers bleek hij zwaar op de maag te liggen. Maar ja, wat wil je ook: iemand die zich zo keert tegen het menselijke recht om zijn leven naar eigen godsdunken in te richten en die zich zo mengt in de persoonlijke relaties van honderdduizenden, die vormt een waar maatschappelijk probleem.

Bij een aantal mensen was er dan ook onverholen goedkeuring waar te nemen:

- Een man: - Ja, kijk, wat Gijsen zegt is voor zijn rekening, maar hij moet wel beseffen dat als homoseksuelen zich tot jongens aangetrokken voelen, hij daar niets mee te maken heeft.

Een vrouw: - Ik vind deze demonstratie heel goed want ik vind dat ieder zijn eigen leven moet kunnen leiden.
- Kent u de uitspreken van de bisschop?
- Ja, maar ik vind dat de bisschop grote fouten maakt. Hij doet niet zoals hij moet doen

Een vrouw: - Ik vind het heel goed dat dit gebeurt want homoseksualiteit dat is toch normaal. De bisschop is er dan wel tegen maar daar heeft hij het recht niet toe. Ik vind het heel goed dat er eindelijk mensen zich tegen hem opzetten.

"Goed dat er eindelijk mensen zich tegen hem opzetten". Inderdaad want de flikkerbeweging is een emancipatiebeweging, die zich verzet tegen autoriteiten, regenten, betweters en onderdrukkers. Onze demonstratie is het vervolg op acties van andere emancipatiebewegingen, die óók opkwamen tegen onrecht en onderdrukking en die óók enorme maatschappelijke gevolgen gehad hebben.

Nu mogen we natuurlijk niet meteen te optimistisch zijn. Uitspraken van mensen in Roermond leren dat we nog heel wat strijd voor de boeg hebben want zelfs de meest vriendelijke toeschouwers toonden maar weinig betrokkenheid

- Wat vindt u van deze demonstratie?
Een vrouw: - Dat moeten die mensen zelf weten.
- Kent u de uitspreken van de bisschop?
- Ja, die ken ik.
- Wat denkt u daarvan?
- Het is ieder zijn recht om te leven vind ik.
- Vindt u niet dat homoseksuelen erg gediscrimineerd zijn door Gijsen?
- Daar heb ik geen antwoord op.

Een meisje: - Ja goh, ze moeten het zelf maar weten. Ik heb daar geen oordeel over. Ze zullen wel gediscrimineerd worden, ik weet dat niet zo.

Een man: - Och ja, iedereen heeft zijn eigen leven, dat moet iedereen maar zelf weten

Een vrouw: - Iedereen moet dat zelf maar weten. Ik heb ook kennis, die zo zijn. Dat moeten ze zelf weten

Een man: - Wat Gijsen zegt moet hij zelf weten

Vertaling: "Ik heb er niets mee te maken", "Het is niet mijn pakkie-an", "het zal mij een zorg zijn"

Levensgevaarlijk dus, want het is allemaal vriendelijk en misleidend verpakt maar ondertussen wordt er wél doelbewust mee voorbijgegaan aan de eigen verantwoordelijkheid én aan de eigen actieve rol in alle discriminatie. Een opmerking als: "ze moeten het maar zelf weten" zegt namelijk niets over de maatschappelijke verhoudingen, die nog steeds bepaald worden door hetero-normen. In hetero-termen betekent "ze moeten het zelf weten" dat men het best vindt dat er homofielen zijn: keurig aangepaste andersgeaarde medemensen, die keurig aangepaste relaties met mensen van hetzelfde geslacht onderhouden en verder keurig binnen de muren van hun ghetto blijven.

Maar of men het ook zo best vindt dat er flikkers zijn is maar de vraag want flikkers komen út het ghetto en vertellen dat hetero's juist niet het recht hebben om te leven zoals ze altijd gedaan hebben: in een hetero-cultuur, in een hetero-maatschappij, die onderdrukt en uitsluit.

- Waarom loopt u mee in deze demonstratie?

Een demonstrant:- Omdat ik flikker ben en omdat Gijsen zegt dat flikker zijn niet goed is en zondig

- Is dit voor u een stukje bevrijding?

- Ja, een beetje wel maar ook een beetje niet.

- Waarom een beetje niet?

- Omdat al die mensen langs de kant zo eng staan te kijken. Dat vind ik heel bedreigend.

Ja, je voelt je bekoken en je realiseert je dat er nog heel wat moet gebeuren voor we echt vrij zijn. Want er leeft nog heel wat agressie:

Een man: - Je hoort in de stad wel uitspraken als: "vieze flikkers" en "die smerige homo's"

Er leeft ook nog heel wat onbergrip:

Een meisje:- Nou , ik vind het wel bepaalde types hoor.
Er zijn er bij, die er wel wat voor willen doen
maar er zijn er ook bij die zich opmaken en zo
Dat vind ik onzin.

- Hebt u daar dan bezwaar tegen?
- Ja. Het zou toch wel anders kunnen, het lijkt wel of ze alleen op die manier indruk willen maken: dat is toch niet normaal.
- Maar wat is normaal? Is dat niet de manier waarop mensen zichzelf het prettigst voelen?
- Misschien wel ja, maar toch niet in alle gevallen

En er leeft duidelijke angst:

Een man: - Het is tegenwoordig zo: je wordt homofiel gemaakt
Het wordt allemaal gemaakt door clubs en zo en
het ergste is dat ze overal zitten. Kijk die demon-
stratie nou: daar lopen de PVDA en de PSP.
Allemaal van die beroeps mensen hè, die er altijd
bij zijn als er wat te demonstrenen valt. Ik kan
dat niet hebben hè. En een homofiel, zo'n man
moet dat zelf weten

- Maar ze mogen niet demonstrenen?
- Luister nou, wat krijgen we op den duur als de helft van het land homofiel wordt. Dan komen er geen kinderen meer en wie moeten er dan werken? Dan moeten we allemaal buitenlandse arbeiders in het land halen. En een buitenlandse arbeider kost eens zoveel als een inlandse arbeider. Daar moet van alles voor gedaan worden: scholen, voorzieningen, alles. En wij moeten dat betalen. Met andere woorden: Als een mens homofiel is moet hij dat zelf weten maar het hoeft niet gepropageerd te worden. Mensen hoeven niet homofiel gemaakt te worden. En dat gebeurt tegenwoordig. Ik weet er alles van'.
- Heeft u daar dan ervaring mee?
- Ik heb er genoeg gezien. Bijvoorbeeld: Iemand is gescheiden, kan dan niet gauw genoeg aan een vrouw komen en dan komt hij in zo'n homoseksuelenclub, daar krijgt hij dan jongens en dan is hij homo-

fiel. Ik kan daar met mijn hoofd niet bij: ze hebben kinderen gehad, zijn gescheiden en dan worden ze homofiel gemaakt. Kijk een man, die zo geaard is, helemaal echt, daar kun je niets tegen in brengen. Maar als ze hele clubs vormen om mensen zo te maken..... Nou meneer, waar moet het met het land naar toe

Zo zie je maar: homofielen worden gemaakt en flikkerclubs brengen goedwillende hetero's op het slechte pad. En ze drijven bovendien onze belastingen nog op.

Echte homofielen, daar is niets tegen in te brengen. Maar dat is zo'n klein percentage, daar hoeft je je ook geen zorgen om te maken. En bovendien is er de wetenschap nog en de katholieke kerk en bisschop Gijsen, die alle flikkers op het goede pad kan brengen. Want dat is normaal: Zo heeft God dat zelf gewild.

- U zit hier met een bord met : De uitspraken van mgr. Gijsen zijn Gods wet. Waarom zit u hier?
- drie dames:- Omdat mgr. Gijsen de enige man is die Gods wet tegenwoordigt. Die anderen durven niets: ik vind dat verschrikkelijk
- Maar de kerk leert toch dat God liefde is?
- Jawel, maar daarom keurt hij het kwaad nog niet goed, dat heeft hij veroordeeld.
- Is homoseksualiteit dan kwaad?
- Ja, want God heeft ons als man en vrouw geschapen en niet als man en man of vrouw en vrouw. Ik vind mgr. Gijsen de enige bisschop die doet wat God wil. Hij heeft duidelijk gezegd dat hij homoseksuelen niet afwijst als ze er maar wat tegen doen. En als ze er niets tegen doen dan moeten ze niet zeggen: "Ik wil ook nog lid van de kerk blijven"
- Dus homoseksuelen moeten maar de kerk uit?
- Ja!!
- Ook wanneer ze gelovig katholiek zijn?
- Dat kan niet. Als je gelovig katholiek bent dan ben je geen homo
- Toch worden mensen als homoseksueel geboren?
- Ja maar dat is zo'n klein percentage, heel klein hoor.

- Toch altijd 5% van onze bevolking.
- Nou, nou, u zegt dat wel zo, 5%, kom nou, nee nee dat kan niet, het is veel minder en er is heel wat aan te doen. Vooral de geneeskunde, die is op het ogenblik zó vooruitstrevend. Maar ze willen niet, dat is het ze willen niet.
- Ik denk dat de mensen gelukkig zijn op de manier waarop zij leven.
- Nee, dan vergist u zich. Dié mensen en gelukkig, dat is een uitzondering. Ik ken er ook een heleboel. Ik heb er zelfs vrienden onder. Maar gelukkig? nee hoor!
- Denkt u dat het huwelijk dan wel zo gelukkig maakt?
- Dat is tenminste normaal.
- Waarom is dat zo normaal?
- Omdat God dat zo ingesteld heeft
- Alleen omdat een man en een vrouw kinderen kunnen krijgen?
- Niet alleen dáárom. O nee ! Ook om de mensen gelukkig te maken
- U weet toch dat één op de drie huwelijken fout loopt
- Ja, maar dat komt omdat er maar raak getrouwd wordt en dan hebben ze al het plezier al gehad en dan merken ze dat ze niet eens met elkaar kunnen praten. Het is tegenwoordig alleen maar seks, seks, seks. Bah, seks is geen kijkspel, dat hoort in de intimiteit van de slaapkamer.
- Wat vindt u van deze demonstratie?
- Ik vind het walgelijk. En dat allemaal tegen mgr. Gijsen. Zo iets doe je niet. Hij verdedigt alleen Gods wet.
- Maar hij discrimineert daarmee homofielen
- Ja, daar is niets aan te doen, daar zijn het homo's voor. Maar de kerk wil wel helpen hoor. Ik ken een pater en daar komen veel van die mensen en dan krijgen ze hulp om weer op de goede weg te komen. Dat bestaat hoor. Hulp kunnen ze krijgen. Ook van mgr. Gijsen. Als ze maar willen.

Dat waren dus katholieken: Het geeft te denken.

Er is door deze demonstratie trouwens heel wat stof tot nadenken aangedragen. Vooral bij de bevolking van Roermond.

- Ben meisje: - Ik vind zo'n demonstratie belachelijk: dat kan toch ook anders.
- Mgr. Gijsen heeft door zijn uitspraken homoseksuelen wel erg beledigd. Moet je je daar dan niet keihard tegen opstellen wanneer je zo gediscrimineerd wordt?
 - Ja, dat is ook wel waar. Ik vind het wel een moeilijke kwestie hoor. Ik moet er echt nog over nadenken.

Het zou goed zijn wanneer er eens wat vaker mensen zó in verwarring gebracht werden dat ze gingen nadenken.

Zou het daarom niet nuttig zijn om alle volgende flikkerdemonstraties in kleinere provincieplaatsen te houden?

Op 24 juni hebben we de grote demonstratie in Amsterdam weer. Misschien kunnen we die verplaatsen naar Leeuwarden of Zierikzee, Almelo, Terneuzen, Medemblik, Sittard, Tilburg, Tiel of Hoogeveen.

Ben Franken

rijpe viigen.

Het vrouwenhuis Rotterdam geeft een eigen blad uit dat ook op Apollo ligt. Het maart/april nummer gaat over vrouwen en wonen. De Bijenkorf heeft het blad in de losse verkoop.

Ook de landelijke vrouwenkrant ligt op Apollo

De redactie van het Vijgeblad (helaas vrouwloos) zou graag wat meer specifiek op vrouwen gerichte kopij ontvangen. Graag naar Postbus 1490.

Het volgende nummer van het vijgeblad heeft als thema: politie en (homo)sexualiteit. Stuur je ook je kopij in, uiterlijk 18 mei. Doen!

Apollo wil zijn bibliotheekje wat bij gaan werken. Gedacht wordt om een aantal abonnementen op binnen en buitenlandse tijdschriften te nemen. Suggesties naar Ben Franken of de Postbus.

18 mei draait op Apollo de film Pourquoi pas (Waarom ook niet) van Coline Ferrou, die in een aantal bladen goede recenties kreeg. Dit is een primeur voor Rotterdam. Het leek ons billijk f2,50 toegang te vragen om een gedeelte van de kosten te dekken. Zie ook elders in dit blad.

De fabel vorige maand was van Ben Franken.

Hopelijk is de techniek deze maand beter. We doen ons best!

Er is een landelijke vereniging van (a.s.) artsen opgericht, die wat wil gaan doen tegen milieuvervuiling door artsen, die onzin over homoseksualiteit verspreiden in de artsenopleiding. Klaas Muller, Meeuwerderweg 132A, Groningen weet er meer van, telefoon 050-125916.

Homostudies Amsterdam wil een groep beginnen voor gezondheidszorg. Inlichtingen bij Lode Wigtersma, Marnixkade 81 III, tel. 020-239700.

Proloog heeft een nieuwe produktie over homosexualiteit en feminisme onder de naam "Geen vingers dan gaan we verder."

In Amsterdam draait een "A un dios desconcido" (Aan een onbekende). Volgens SEX een zeldzaam mooie film. Cinetol, Amsterdam.

De Volkskrant brengt verheugend veel homonieuws, maar bij de KRO zijn ze bang dat men denkt dat ze propaganda voor homosexualiteit bedrijven, dus schrappen ze maar het een en het ander.

Het zit er wel in dat "Verdomde flikkers" die met een onderscheiding op Film International verscheen binnenkort naar Apollo komt.

Het is de bedoeling dat de agenda van dit blad zo volledig mogelijk is. Weet je demonstraties, manifestaties, radio- of tv-programma's of andere dingen die je van belang acht, bel dan Ben (tel. 209183) of schrijf even naar postbus 1490.

Vrij Nederland van 21 april:

"En op zondag heeft Gijsen die andere bisschoppen gebeld dat ze hun poten thuis moeten houden".
"Pater Koopman was in Roermond geheel verkeerd".

Voor belangstellenden is er een verslag van de thema-avond "geloof en homosexualiteit" te krijgen bij Hans Houweling (141603).

Vanaf volgende maand dagboek van een flikker?

Weet je geen adverteerders of donateurs voor Apollo?

Dien je je rijpe vijgen ook in? Postbus 1490.

"Groeiend begrip" van Laura E. Hobson.
Oorspronkelijke titel: „Consenting Adults”.
Uitgeverij Hollandia b.v. Soava.

Ook al is de achterflap niet voorzien van een uitnodigende tekst (eerder afschrikwekkend), toch boeide het boek me van het begin tot het einde. Het bestaat uit 3 gedeeltes, die elk zo'n 3-6 jaar na elkaar spelen.

Eerste deel: Een zoon, Jef, 17 jaar, zit op de high-school, schrijft zijn moeder, dat hij vreest, dat hij homofiel is; hij vraagt tegelijkertijd financiële steun om zich door een psychiater te laten behandelen, met het idee om ervan te genezen of op zijn minst om er mee te leven leven, zonder „het” aan zijn omgeving te laten merken. Vanaf dat moment verandert het - tot dan toe probleemloze- levensje van Jef en zijn ouders. Hijzelf probeert te genezen, zijn vader ontwijkt hem zeer bewust en zijn moeder blijft lief voor hem, maar begrijpt hem ook totaal niet.

In het tweede deel komt Jef eraachter, dat homofilie niet te genezen is, je moet er mee leren leven. Dat is ook de ontwikkeling, die zijn moeder doormaakt. Zijn vader blijft hem afwijzen. Anderen in Jef's omgeving gaan ineens over zichzelf nadenken: „Ik geloof niet, dat ik ooit aan mezelf als een heteroseksueel heb gedacht”, zei Margie, voordat men zoveel over homoseksuelen begon te schrijven en praten”. Kate lacht. „Nicht klinkt me nu veel normaler in de oren.”(pag.177)

In het derde deel van het boek, dat rond 1970 speelt, de opkomst van de gay-movement in Amerika en de tijd waarin de Amerikaanse psychiaters homofilie van de lijst van geestelijke storingen afvoeren-, maken Jef en zijn moeder een zelfde ontwikkeling doort: het uiteindelijk volledig normaal vinden van iets „verkeerd”. Laura Hobson heeft, denk ik, een autobiografische roman geschreven. Hoe anders kan iemand zo schrijven over iets, wat hijzelf/zijzelf niet heeft meegemaakt. Hij beschrijft op een hele dagelijkse manier, hoe een klein aantal mensen het probleem homoseksueel zijn (hetzij een homoseksueel kind/broer/zus etc hebben) verwerken, de voor veel homo's bekende ontwikkeling

van(hevend vertellen) „ik ben homofiel" naar(gewoon zeggen) „ik ben flikker".
Dat is binnenkort weer moederdag. Ik denk, dat dit een beter geschenk is dan weer een of ander elektrisch apparaat of een plant.
Waarschijnlijk is het te krijgen bij boekhandel Donner op de Korte Lijnbaan.

Dirk.

Bedenking over de zwijgende meerderheid.

Rondlopend in Roermond zou je gemakkelijk het gevoel kunnen krijgen dat we al een heel eind, misschien al bijna klaar, zijn met de homo-emancipatie: het is er druk, gezellig, vrolijk en wonder boven wonder zijn er niet opvallend meer jongens dan meisjes. Ergens tussen de menigte moet een al wat oudere man gesnikt hebben: dat ik dit nog mag meemaken.

Toch moeten we vooral niet denken dat we er al zijn. Als je -oh, tirannie der cijfers- eens nagaat hoeveel flikkers Rotterdam moet tellen (zo'n 50.000) en je je vervolgens afvraagt hoeveren daar volkomen open over (kunnen) zijn. Ik vrees dat je dan niet aan een kwart daarvan komt. Ik weet hoe moeilijk het is om radikaal te zijn, om steeds maar weer te laten blijken dat je homo bent. Ikzelf kan het alleen maar als ik weet dat de reactie goed zal zijn, dat het gepikt zal worden als je (soms stunts) lige*onderneemt om jezelf te zijn. Met andere woorden: ik kan het alleen maar als ik niets te verliezen heb. Ook ik ben afhankelijk, te afhankelijk van het goedkeurende knikje van anderen. Hoevelen leven in een omgeving die het niet pikt als ze zichzelf proberen te zijn, die direkt toeslaat wanneer ze zich een beetje kwetsbaar opstellen. Vierduizend lieten wat van zich horen in Roermond, prima. Maar wat van al die flikkers die dat niet kunnen of durven? De pers richt zich op degenen die uit hun schuilplaats tevoorschijn zijn gekomen, en dan nog vooral op die personen uit hun midden, die zich het meest zelfverzekerd, radikaal anders gedragen en kleden dan de gemiddelde hetero. Eenzijdig of vooral de kamera richten op die groep flikkers is misleidend. De meeste homo's immers vallen niet op, leven een leven waarin in ieder geval een ding niet duidelijk is, namelijk dat ze homofiel zijn.

Hans.

*pofingen

AGENDA :

- 10,11,12 mei Flikkerfestival in Scheveningen in het theater aan de haven, met o.a. de Nieuwe Komodie.
- 11 mei Maandelijkse ledenbijeenkomst van Apollo. Eten vooraf, disko toe.
- 12 mei Ontmoetingsdag voor ouders van homofiele kinderen georganiseerd door Apollo, COC en enkele ouders. Op deze middag willen we ouders de gelegenheid geven om met elkaar ervaringen uit te wisselen en vragen te stellen. Wanneer de wens aanwezig is kunnen ook gespreksgroepjes e.d. gevormd worden.
Aanvang 12.30 uur in het gebouw Coolsestraat 94. Kosten f7,50 p.p. Opgave 01892-4604, 010-858726, 010-858348.
- 18 mei Film in Apollo, gedraaid wordt: Pourquoi pas van Coline Ferrou.
Korte inhoud: Fernand, Louis en Alex wonen samen en hebben met zijn drieën een bisexuele relatie. Ze leven heftig met elkaar, zijn gezamenlijk melancholiek, vrolijk of verdrietig, ze schelden elkaar net zo gemakkelijk voor rotte vis als ze in elkaars armen liggen; ze zijn intens bij elkaar betrokken zonder de flauwe kul van het psychologisch gelul. Een aantrekkelijke film, waarbij ook heel wat af te lachen valt. Goede recensies. Toegang f2,50.
- 8 juni Maandelijkse ledenbijeenkomst van Apollo met na afloop disko.
- 15 juni Thema-avond "homosexualiteit en politie". Voor de organisatie is nog heel wat man/vrouwkracht nodig. Opgeven bij Ben (209183) of bij Dirk (674930).